

Sygn. akt III C 1383/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Westra

Protokolant: protokolant stażysta Anna Banasiak

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2017 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna
z siedzibą w W.

przeciwko A. K., L. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od (...) Bank (...) Spółka Akcyjna
z siedzibą w W. solidarnie na rzecz pozwanych A. K.

i L. K. kwotę 14.437 (czternaście tysięcy czterysta trzydzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1383/16

USASADNIENIE

W dniu 10 marca 2016 r. powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej: Bank) wniósł o zasądzenie na jego rzecz w nakazie zapłaty, solidarnie od pozwanych A. K. i L. K. kwoty 58 397,89 CHF wraz z odsetkami umownymi za okres od 12 stycznia 2015 r. do 4 marca 2016 r. w kwocie 1 665,54 CHF oraz dalszymi odsetkami umownymi naliczanymi według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w Banku, przewidzianej dla wierzytelności postawionych w stan natychmiastowej wymagalności, a stanowiących każdorazowo czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, jednak nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 58 397,89 CHF od dnia 5 marca 2016 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie na rzecz Banku kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kosztów odpisów poświadczonych notarialnie pełnomocnictw (pозew k. 4-29)

Sąd Okręgowy Warszaw-Praga w Warszawie w dniu 4 lipca 2016 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym nakazując pozwany A. K. i L. K., aby zapłacili solidarnie na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 58.397,89 CHF (pięćdziesiąt osiem tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt siedem 89/100 franków szwajcarskich) oraz kwotę 1.665,54 CHF (jeden tysiąc sześćset sześćdziesiąt pięć 54/100 franków szwajcarskich) tytułem odsetek umownych za okres od dnia 12 stycznia 2015 roku do dnia 4 marca 2016 roku oraz dalsze odsetki umowne naliczane od kwoty 58.397,89 CHF według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w Banku (...) S.A. przewidzianej dla wierzytelności postawionych w stan wymagalności stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższych niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 5 marca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 250,00 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów opłaty sądowej, kwotę 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz

kwotę 3,69 zł (trzy 69/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów poniesionych wydatków (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, k. 31).

Pozwani w ustawowym terminie złożyli sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (sprzeciw, k. 40-46). Pozwani zakwestionowali istnienie roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu, co do zasady oraz co do wysokości.

Strony do czasu wydania wyroku w niniejszej sprawie nie zmieniły swoich stanowisk.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

A. K. i L. K. w dniu 9 lutego 2011 r. zawarli z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G.. umowę kredytu hipotecznego nr (...). Powód jest następcą prawnym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G. (okoliczność bezsporna, dowód: umowa kredytu z załącznikami k. 51-97, wyciąg z ksiąg bankowych k. 7, odpis KRS k. 9-14).

Pismem z 10 czerwca 2015 r. powód dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy powyższego kredytu z powodu braku spłaty wymaganych rat przez pozwanych. W wypowiedzeniu powód wskazał, iż zadłużenie pozwanych wobec (...) Banku (...) S.A. w dniu wystawienia wypowiedzenia wynosi 59 608,74 CHF, na którą to kwotę składa się zadłużenie z tytułu należności głównej w wysokości 57 472,40 CHF, z tytułu odsetek od zadłużenia przeterminowanego - 23,92 CHF, zaległych odsetek - 457,43 CHF, zaległego kapitału - 1 654,99 CHF (okoliczność bezsporna, dowód: wypowiedzenie mowy k. 98-99, dowód doręczenia wypowiedzenia k. 100-101).

W piśmie z 10 grudnia 2015 r. skierowanym do A. K. Bank wskazał, iż w związku z wypowiedzeniem warunków spłaty umowy kredytu wzywa pozwaną A. K. do zapłaty kwoty w wysokości 59 407,43 CHF, w ty kwoty 58 397,89 CHF tytułem kapitału oraz 1 990,45 CHF tytułem odsetek, w terminie 14 dni licząc od dnia doręczenia wezwania (okoliczność bezsporna, dowód: pismo z 10.12.2015r. k. 25, potwierdzenie odbioru k. 24, 26).

W dniu 4 marca 2016 r. (...) Bank (...) S.A. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) w którym stwierdził, że na dzień 4 marca 2016 r. w księgach Banku figuruje zadłużenie A. K. i L. K. z tytuł powyższej umowy kredytu zawartej w dniu 9 lutego 2011 r. w wysokości 60 063,43 CHF, na które składają się: kwota 58 397,89 CHF tytułem należności głównej oraz kwota 1665,54 CHF tytułem odsetek za okres od 12 stycznia 2015 r. do 4 marca 2016 r. (okoliczność bezsporna, dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 7).

Pozwani zostali pouczeni przez pracownika Banku o obowiązku dalszej spłaty rat kredytu. Pozwani po wypowiedzeniu umowy kredytu hipotecznego nadal regularnie dokonują wpłat na rachunek powoda tytułem spłaty tego kredytu (okoliczność niezaprzeczona, sprzeciw k. 40, oświadczenie strony pozwanej na rozprawie w dniu 7 marca 2017 r. od 00:00:23 do 00:12:09).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach dokumenty, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd nie znalazł zaś podstaw do czynienia tego z urzędu. Sąd ustalając stan faktyczny oparł się również na oświadczeniach obu stron postępowania.

Sąd oddalił przy tym wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. M. na okoliczności wskazane w uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, w szczególności na okoliczności stałego kontaktu pracowników banku z pozwanymi i informowania ich o dalszym obowiązku dokonywania comiesięcznych spłat kredytu. Okoliczności te, podniesione przez pozwanych w sprzeciwie od nakazu zapłaty, nie zostały zaprzeczone przez stronę powodową, pomimo zakreślenia jej do tego terminu (zarządzenie k. 47, odpowiedź na sprzeciw k. 50). Stosownie zaś do treści art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Sąd w oparciu o treść przytoczonego przepisu, mając na uwadze całość pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stanowiska stron, ale także kierując się doświadczeniem życiowym, uznał okoliczności kontaktowania się przez pracowników banku z pozwanymi, a także

dokonywania przez pozwanych dalszych spłat rat kredytu, mimo jego wypowiedzenia, za udowodnione. Brak było więc podstaw do słuchania świadka, a przeprowadzenie powyższego dowodu w ocenie Sądu stało by w sprzeczności z wyrażoną w art. 6 k.p.c. zasadą szybkości postępowania, zwłaszcza, iż świadek – prawidłowo wezwany – nie stawiał się na rozprawę.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Zgodnie zaś z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie pozostawał fakt, iż strony łączyła umowa kredytu kredytu. Stosownie do treści art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (tj. z 2012 r. poz. 1376 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz do zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie zaś z treścią art. 75 ustawy prawo bankowe w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu.

Pozwani w sprzeciwie od nakazu zapłaty podnieśli zarzuty nieudowodnienia przez powoda skuteczności dokonania wypowiedzenia łączącej ich umowy kredytu, jak i wysokości roszczenia przysługującego powodowi względem pozwanych z tego tytułu. Tym samym zakwestionowali okoliczności faktyczne powoływane przez powoda w pozwie. W konsekwencji okoliczności te nie mogą być uznane za przyznane na podstawie art. 230 k.p.c. W myśl więc art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu istnienia wierzytelności dochodzonej pozwem i jej wysokości.

Powód do odpowiedzi na sprzeciw dołączył oryginały wypowiedzeń umowy kredytu wraz z dowodami ich doręczenia pozwanym. Pozwani na rozprawie w dniu 7 marca 2017 r. przyznali zaś, iż pisma takie otrzymali. Tym samym pozwani ostatecznie nie negowali okoliczności faktycznych towarzyszących temu wypowiedzeniu, w tym powstania po ich stronie zadłużenia uzasadniającego wypowiedzenie umowy kredytu. Pozwani w toku procesu wskazywali, iż w ich ocenie wypowiedzenie umowy kredytu przez Bank zakwalifikowane być powinno jako nadużycie prawa podmiotowego, jedynie ze względu na fakt, iż Bank nie podjął z nimi negocjacji sposobu spłaty powstałego zadłużenia. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż Bank jest stroną uprzywilejowaną ekonomicznie względem pozwanych. Jednakże sam fakt skorzystania przez niego z prawa wynikającego jednoznacznie z postanowień umownych łączących strony, nie może stanowić podstaw do uznania czynności powoda za nadużycie przez niego prawa podmiotowego. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że powód wykazał w toku procesu okoliczność skutecznego złożenia pozwanym oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu nr (...), a tym samym wymagalność dochodzonego pozwem roszczenia.

Na okoliczność wysokości dochodzonego roszczenia powód przedstawił do akt sprawy wyciąg z ksiąg bankowych. Wskazać jednak należy, że powyższy dokument, w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego (por. wyrok TK z dnia 15 marca 2011 r. wydany w sprawie o sygn. akt P 7/09), nie posiada mocy prawnej dokumentu urzędowego w stosunkach umownych z konsumentem. Nie korzysta zatem z domniemania, że jego treść jest prawdziwa. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg funduszu wysokości mu się należą. Powyższe potwierdza również dokonana w związku z

orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego nowelizacją art. 95 ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 1997r., nr 140 poz. 939 ze zmianami), do którego ustawodawca dodał ust. 1a. Wyciąg z ksiąg bankowych jest więc dokumentem prywatnym i stanowi jedynie oświadczeniem procesowym strony, że roszczenie w takiej wysokości jej przysługuje.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 253 k.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić. Jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać.

Powyższy przepis nakłada zatem na powoda obowiązek udowodnienia okoliczności wynikających z wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, w sytuacji zakwestionowania tego dokumentu przez stronę pozwaną. Ustosunkowując się zaś do zarzutów zawartych w sprzeciwie powód złożył jedynie umowę kredytu podpisaną przez strony wraz ze wszystkimi aneksami i załącznikami do niej. Powód nie przedstawił jednak harmonogramu spłat rat kredytu przez pozwanych, ani żadnego dowodu na okoliczność aktualnej wysokości ich zadłużenia. Raz jeszcze zauważyć należy, że powód w toku procesu nie zaprzeczył twierdzeniom pozwanych, iż pomimo wypowiedzenia im umowy kredytu nadal spłacają oni raty. Okoliczność tę Sąd uznał więc za udowodnioną. Pomimo tego zarzutu powód nie przedstawił żadnego wyliczenia wskazującego, czy wpłacane przez pozwanych kwoty zaliczane są przez Bank na rzecz spłaty kapitału głównego, czy też odsetek.

W świetle wszystkich powyższych okoliczności zgodzić się zatem należy ze stanowiskiem strony pozwanej, iż złożone do akt dokumenty nie udowadniają roszczenia, co do jego wysokości. W oparciu o przedłożone dokumenty Sąd nie jest bowiem w stanie stwierdzić, czy pozwani spłacili już swoje roszczenie, a jeśli nie to w jakiej wysokości zadłużenie wciąż ich obciąża.

Zauważyć przy tym należy, że pozwani są konsumentami, a powód profesjonalistą. Zobowiązanie pozwanych winno być zatem wykazane w sposób jasny, jednoznaczny oraz szczegółowy i podlegać możliwości sądowej weryfikacji. Dowody te z kolei winny zostać przedłożone przez powoda w prowadzonym postępowaniu sądowym w celu wykazania swych twierdzeń. Biorąc pod uwagę wszystkie wymienione okoliczności uznać należało, że powód nie wykazał, zgodnie z treścią art. 6 k.c., że żądanie zapłaty kwota mu się należy.

Powództwo podlegało zatem oddaleniu jako nieudowodnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd zgodnie z powołanymi wyżej przepisami orzekł jak w sentencji. Powód jako strona przegrywająca miał obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów postępowania stosownie do zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zgodnie §2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804) oraz zwrot opłat skarbowych od pełnomocnictw.